

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Commentarii Tres in Universam Aristotelis Philosophiam

Commentarius Secundus In Octo Libros Physicorum Aristotelis

Crespin, François

Bruxellæ, 1652

Disputatio III. De Loco Intrinseco.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-95369](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-95369)

DISPUTATIO TERTIA.

De Loco Intrinseco & Extrinseco.

DUBIUM I.

Quid sit Locus Extrinsecus.

RESOLUTIO.

Dico locus Extrinsecus juxta Aristotelem lib. 4°. Physic. textu 42°. est ultimus terminus continentis; sive ut alii: est ultima superficies corporis ambientis. Additur quidem communiter post Aristotelem; immobilis: sed vel dicendum Aristotelem ibi definire locum extrinsecum intrinsecè locatum; vel si definiatur locus extrinsecus prout opponitur intrinseco particulariter, ista omnino onitti debet; nec uto locum extrinsecum aliter à vase distingui debere quàm in eo, quòd locus extrinsecus in motu mobile non comitetur; vas autem comitetur juxta illud D. Thomæ lib. 4°. Physic. lect. 6^a. ubi ait; *vas & locus in eo differre videntur, quòd vas transmutetur; locus autem non.* Ratio autem est, quia loci extrinseci immobilitas loco extrinseco ut tali non convenit, siquidem nulla superficies ita corpus ambit, ut per Deum secundum se moveri non possit; imò superficies ultima aëris ambientis turrim, continuò movetur ac mutatur; sed ut locatur intrinsecè per ubi, quòd quia semper servat eandem distantiam & propinquitatem ad ubi alia Univerſi, in Oriente v.g. Occidente, Meridie & Septentrione, & Centro terræ, dicitur immobile: unde admitti non debet, quòd docet P. Comptonus Physic. Disp. 32. sect. 2. nempe, aquam, quæ in eodem vase ab uno loco in alium deferretur, non mutare locum extrinsecum realem, sed correspondentiam ad spatium imaginarium, sic ut commune illud affatum, *quidquid movetur mutat locum*, intelligatur de loco intrinseco: admitti (inquam) non debet; quia inprimis est contra Aristotelem & Divum Thomam supra; deinde id est locum extrinsecum realem confundere cum vase; quòd est contra sensum communem omnium dicentium, vase de cavea in caveam translatò, vinum mutasse caveam & locum extrinsecum, haud secus quàm si sine vase ad caveam aliam miraculosè vel aliter translatum esset.

DUBIUM II.

Quid sit ubi, & quomodo distinguatur à loco locato & cæteris connotatis.

RESOLUTIO I.

Dico 1°. ubi, est fundamentalis præsentia rei in loco; sive ratio formalis per quam res constituitur in esse existentis potius hic, quàm alibi.

RESOLUTIO II.

Dico 2°. ubi distinguitur realiter à loco & locato.

IV. Probat; quia potest esse hic locus, & hæc res, & interea res non esse in hoc loco; ergo ubi est aliquid realiter distinctum & superadditum loco & locato: probatur consequentia; quia alioqui idem simul esset, & non esset.

V. Nec dicas 1°. præter locum & locatum requiri præsentiam sive coexistentiam utriusque; nam, vel agis de præsentia seu coexistentia formali, vel de fundamentalis? fundamentalis non potest esse solus locus & locatum (vt vidimus) formalis verò præ-

supponit fundamentalem, quam dicimus esse aliquid realiter distinctum à loco & locato: eodem modo rejicies alias similes multorum locutiones, ut quòd esse hic sit dicere talem respectum seu habitudinem ad quinque puncta mundi.

VI. Nec dicas 2°. ubi, seu me esse hic, nihil aliud esse præter locum & locatum & negationem essendi alibi; quia illa negatio (præterquam quòd sit impertinens; quia possum esse hic & non habere negationem essendi alibi. ut si per Deum essem hic & alibi) debet in aliquo fundari: non quidem in hoc loco & hoc locato; quia potest utrumque existere, & non haberi esse hic, aut negatio essendi alibi, ut v.g. si sum Romæ: deinde per motum localem perdo hanc negationem essendi alibi; unde peto per quid destruat? non enim per locum & locatum, quia cum illis consistere potest; ergo per aliquid à loco & locato realiter distinctum; igitur negatio ista, in isto, à loco & locato realiter distincto, fundari debet.

RESOLUTIO III.

VII. Dico 3°. ubi non distinguitur realiter à motu locali; qui 1°. nihil aliud est quàm adductio ad locum; permanens, si ad unum; successiva si ad plura successive, prout adversarii de productione ubi philosophantur; qui 2°. distinguitur à prima rei productione, non secus ac productio ubi illius; cum hoc tamen discrimine, quòd in sententia adversariorum hæc sit à re jam producta (quòd ut absurdum infra impugnabitur) in nostra, à concausis ipsius rei concomitantè ad primam rei productionem, de quibus infra.

VIII. Probat 1°. quia totum, quòd adversarii dicunt de ubi, dicere possum de motu locali, ergo, &c. Probat 2°. antecedens, quia cum motus localis secundum adversarios terminetur ad ubi, non est minus determinatus ad essendum hic, & non alibi, & consequenter ad constituendum mobile hic potius, quàm alibi, quàm ipsum ubi ad quòd terminatur: deinde idem dicere possum de motu ut primam rei adductionem ad locum, quòd adversarii dicunt de prima rei productione, ut sui ubi productione; sed de hac ut prima sui ubi productione dicunt esse determinatam ad essendum hic & non alibi; ergo & de illo ut primam rei adductionem ad locum dicere poterò esse determinatum ad essendum hic & non alibi. hoc assumptum patet, quia nihil impedit ut solutione objectionum constabit; unde ubi à motu locali realiter distinctum est omnino superfluum.

IX. Probat 2°. non est potior ratio admittendi ubi realiter distinctum à motu locali, quàm unionem realiter distinctam à generatione; sed hæc non datur realiter distincta à generatione, ergo nec illud ubi, &c. Probat major, quia sicut hæc est sui & extremorum unio, ita motus localis est sui & corporis locatio; minor probata est supra.

X. Confirmatur 1°. idem est motus localis vitalis & non vitalis ex parte termini; sed motus localis vitalis non habet terminum realiter à se distinctum, (ut constabit à pari ex dicendis de intellectus, visionis, volitionis, &c. termino in libris de Anima); ergo nec motus localis non vitalis: consequentia est Aristotelis 8°. Physicorum textu 59. ubi

ubi dicit corpus per motum non mutari intrinsecè, quia solâ latione, nihil quod insit, mutatur: item & D. Thomæ 1^a. p. q. 11^a. art. 3°. & de potentia ac malo q. 16^a. art. 10°. ubi docet per alios motus mobile mutari in aliquo intrinsecò; per motum verò localem solum acquirere locum extrinsecum, ergo, &c.

x1. Confirmatur 2°. ex opposita sententia sequuntur multa absurda, 1°. quod posset creatura existere, quæ tamen nec esset distans; nec indistans positivè ab ullo corpore mundi: 2°. quæ nec esset extensa, nec inextensa positivè: 3°. posset esse corpus, quod nec haberet partes extra partes, id est diverso loco positas, nec intra partes, id est in eodem loco penetrativè positas; item, quod nec intra, nec positivè extra mundum esset existens: ratio est, quia hæc omnia fundari debent in ubi seu existentia in loco aut præsentia locali, ut consideranti patebit, ergo, &c.

x11. Hæc absurda (nescio quo famelico appetitu) devorant, Vasq. Phys. disp. 118. Ovid. Phys. contr. 15^a. Monæus, Mæratius, Poncius, & alii; illa autem respuunt Suarez, Arriaga, & omnes alii communissimè, dicentes creaturam posse quidè existere sine omni ubi distributivo, non tamen sine omni collectivo; sed & contra hos hæc stat ratio; ubi productio est naturâ posterior creaturâ productâ in horum sententia, ergo potest creaturâ productâ, ubi productio impediri.

x111. Adde ex opposita sententia sequi & aliud absurdum; quod devorare non potuit P. Ovidius, debet tamen, velit nolit: sequitur enim dari posse creaturam aliquam, quæ non sit Deo præsens positivè, cuius contrarium esse veritatem catholicam colligitur ex Vasquez 1^a. p. disp. 28^a. cap. 4°. Deus enim (utpote immensus) est penetrativè in omnino, & è converso omne ens penetrativè in ipso; quia non videtur unum intelligi posse sine alio: quod autem id sequatur, sic probò; vel illa creatura esset Deo positivè præsens per ubi superadditum, vel per suam entitatem? non primum; quia supponitur per Deum impediri omne ubi superadditum: neque etiam per suam entitatem; quia sicut creatura à Deo solo pendet per productionem realiter à se distinctam, licet Deus sit ex essentia sua determinatus, ut illam habeat à se dependentem, eò quod sit indifferens ut à Deo solo, vel Deo simul & creatura pendeat; ita Deo soli præsens esse debet per ubi realiter à se distinctum, licet Deus sit ex natura sua determinatus ut illi præsens sit & eam penetret; eò quod sit indifferens ut Deo soli, vel Deo simul & creaturæ (ut fatetur) præsens sit. Hinc sententia nostræ opposita, merito alicui videri posset minus tuta.

xiv. Objicies 10. præsentia, quam post motum habet mobile cum loco extrinsecò, oportet assignare fundamentum existens; sed illud non potest esse aliud, quàm ubi productum per motum, ergo, &c. Probatur minor, quia illud non potest esse locus & locatum; quia possunt esse, & non esse præsentia; nec etiam motus; quia, vel non est primo instanti, quo res ubicatur, vel pro aliis instantibus, quibus res ubicatur, transit, & ipso instanti, quo transit, potest locatum à Deo aliò transferri, ergo, &c.

xv. Respondeo concessâ maiore, negando minorem; ad ejus probationem distinguo assumptum pro secunda parte, illud non potest esse motus quatenus desertio terminorum a quo, sive quatenus acquisitio terminorum, quos acquisivit, & deseruit, concedo assumptum; ratio est, quia ut sic transit, & non existit: quatenus acquisitio hu-

jus termini ad quem & adductio præcisè ad hunc locum, qui perseverat & permanet, nego assumptum; is enim non transit, sed perseverat donec mobile aliò moveatur; quia de motis partibus, eodem modo philosophandum est, ac in sententia adversariorum de productionibus plurium ubi successivè, è quibus ultimi ubi productio remanet: hinc, ad istius assumpti probationem, distinguo assumptum pro prima parte; vel non est prout est adductio rei ad nova loca, concedo assumptum; prout est adductio rei ad primum locum, nego assumptum. Ex his

xvi. Collige motum, ut est adductio rei ad primum locum, posse naturaliter fieri in instanti; quia non est necessarium, motum localem semper præsupponere terminum à quo positivum, magis quàm sit necesse localem motum semper dicere terminum ad quem positivum; sicut enim finis motus localis non dicit terminum positivum, ita nec initium motus localis dicit necessariò terminum à quo positivum; non potest tamen naturaliter fieri in instanti ut adductio ad plura loca; quia res nequit esse naturaliter in pluribus locis.

xvii. Objicies secundo, omnis motus realis debet habere terminum à se realiter distinctum; sed motus localis est talis; ergo habet terminum realiter à se distinctum, qui commodissimè assignatur ubi; probatur major, in calefactione, frigectione, ignitione, &c. ergo, &c.

xviii. Resp. negando maiorem; contrarium enim patet in actibus vitalibus, unionibus modorum, &c. quæ sunt suiipsius productio: ad probationem autem majoris, Respondeo esse disparitatem; quia scilicet calefactio, frigeffectio, ignitio, &c. nullo sensu percipiuntur; nam experientiâ non scimus, an frigus, calor, ignis, &c. à solo Deo producta sint, an à sola creatura; termini verò earum productionum, ut frigus, calor, ignis, &c. aliquo sensu percipiuntur; unde, ne de eodem verificentur contradictoria, scilicet percipi, non percipi aliquo sensu, dicendum est, illas actiones habere terminos à se realiter distinctos; & idem dicendum consequenter de productione cuiuslibet entis non modalis perfectioris; nam si hæc imperfectiora possint pendere & non pendere ab hoc suo principio creato, à fortiori poterunt perfectiora; quia verò ubi nullo sensu percipitur magis quàm ejus productio, ut videbimus infra, & imperfectius est calore, frigore, &c. non habemus fundamentum dicendi, quod à sua actione, seu motu locali, realiter distinguatur.

xix. Objicies 3°. Aristoteles lib. 6. Physic. dicit motum localem terminari ad ubi, sicut alteratio terminatur ad qualitatem; sed alteratio terminatur ad qualitatem tanquam terminum realiter distinctum; ergo & motus localis ad ubi tanquam ad terminum realiter distinctum.

xx. Respondeo Aristotelem solum velle loco citato, tam haberi ubi per motum localem, quàm habeatur qualitas per alterationem; alioqui enim hîc contradiceret loco supra n. 10. citato; neque ly sicut potest intelligi de scititate quoad modum producendi; alioqui, contra experientiam & ipsos adversarios, verum esset, motum localem terminari ad ubi tanquam formam, subjectum intrinsecè sensibilibiter mutantem, sicut alteratio terminatur ad qualitatem tanquam formam subjectum intrinsecè sensibilibiter mutantem; cur enim

minis

minùs hoc modo explicarem illud *sicut*, quàm modo nobis objecto.

xxi. Obijcies quarto, non est ratio, cur potius ubi identificetur motui locali, sive adductioni ad locum, què sit à causis rei, quæ ubicatur, quàm res productioni; sed huic non identificatur, ergo, &c. Probatur minor, quia ubi productum successivè est successivum; prima autem reproductio, ex præmissis à nobis supra, est permanentis, ergo, &c.

xxii. Respondeo negando assumptum; tum propter rationem, quæ adfertur pro probatione minoris, juxta quam prima rei productio manet eadem, licet res mutetur quoad locum; tum quia alioqui nihil naturaliter unum locum mutare posset in alium, magis quàm se producere possit, aut unam sui productionem in aliam mutare, quod non posse, est in confesso apud omnes, alioqui Angelus se creare posset, ut consideranti patebit.

xxiii. Obijcies 5°. existentia formalis in tempore, sive duratio, non distinguitur realiter à rei productione, vel saltem à re existente & tempore; ergo neque existentia formalis in loco ab Angeli productione, vel saltem ab Angelo existente & loco.

xxiv. Respondeo 1°. 2^{am} quidem partem assumpti esse veram; nam ideo, quia non est possibile nisi unum tempus simul, per hoc quod æternitas Dei existit & dies hodierna præcisè, Dei æternitas ei coexistit, & indifferentia, quam habet ad coexistendum diei crastinæ vel hodiernæ, tollitur, sine alio superaddito: unde etiam creatura per hoc quod existit & dies hodierna præcisè ei coexistit, & indifferentia, quam habet ad coexistendum diei crastinæ vel hodiernæ, tollitur, sine alio superaddito, quod tantò verius esse debet quòd ly *existens* præfixum, dum existit tempus, v. g. dies hodierna, non possit accipi neutraliter sive abstrahendo ab existente nunc vel tunc; quia ipsum tempus existit, quòd ly *existens* formaliter determinatur ad esse verbum, ut patet ex æternitate Dei ad hodiernam diem comparata: unde nonnulli, qui durationem identificant productioni rei, non satis cauti, suam deferendo, & nostram amplectendo sententiam, dicunt *rem existere*, sive *res existit*, propriè esse aliquid præsentis temporis, nec rectè dici aliquid actu existere, quod præsentis tempore non existit.

Respondeo secundo primam partem assumpti esse falsam, 1°. quia non est ratio, cur potius rei productioni, quàm rei existenti & tempori existenti duratio identificetur; nam sicuti, si existit productio rei & tempus, ei coexistit productio rei, quia non potest esse nisi unum tempus simul; ita si existit res (sub qua etiam numeratur productio; ut tantò clariùs disparitatis ratio deficiat) ei coexistit res, quia non potest esse nisi unum tempus simul; vel, sicuti hoc ipso quòd productio rei existit, durat (ut alii loquuntur) uno instanti simul, ita hoc ipso, quòd res existit, uno instanti durat simul, ob rationem à nobis allatam: secundo, quia, vel volunt durationem identificari productioni existenti soli, vel simul productioni & tempori; si 2^{am}, non est ratio cur minùs tempori, quàm rei productioni identificetur, ac proinde malè dicunt rei productioni identificari; 1^{am} autem est falsum, quia esset hic sensus, productio rei existit, & non existit tempus, quod puto involvere

contradictionem ob præmissa. 3°. quia sic (quod volunt) rei conservatio esset essentialiter successiva, cur autem potius quàm res conservata? non dicunt; & cum adstruant consequenter eam continuò mutari, pro rei cujuslibet conservatione (saltem absente ejus causà creatà) ad Deum conservantem unicum sine necessitate recurrere debent, quod est absurdum. Vnde dissimulatò assumptò, ad consequentiam,

xxv. Respondeo esse disparitatem, in eo, quòd, quia simul existere possunt plura loca, quorum uni Angelus coexistere possit formaliter, ita ut alteri non coexistat, existentia formalis in loco ab ipso & loco realiter distinguitur; è contra verò, quia simul existere non possunt plura tempora, quorum uni Angelus coexistere possit, ita ut alteri non coexistat, existentia formalis in tempore ab Angelo & tempore realiter non distinguitur.

D V B I U M III.

Quot sint ubi in corpore, sive quibus corporis partibus competat ubi proprium.

R E S O L U T I O.

xxvi. **D**ico, non est nisi unum ubi materiæ, vel subsistentiæ (si basis) eorum omnium, quæ existunt in materia vel subsistentia ut suo subiecto naturali informationis. Est contra Suarezem, Rubium Tract. de loco q. 6^a. qui alibi contrarium docuerat, Arriagam, Oviedum, Averlham, Poncium, &c.

xxvii. Probatur, quia unum sufficit, ergo, &c. probatur antecedens, quia juxta Arist. hic lib. 4°. text. 32°. *et, quæ sunt in corpore, ut albedo, scientia, &c. nec moventur, nec sunt in loco per se, sed per accidens, ratione ejus in quo sunt.* Cur autem materia dicatur esse in loco per se & non per accidens, vel è contra cur formæ dicantur esse in loco per accidens & non per se: Ratio est, quia materia per se movetur utpote subiectum universale omnium formarum, ac per consequens motus; formæ verò per accidens, & propter unionem ad subiectum, quod per se movetur: cum eo tamen stat, quòd illæ formæ supernaturaliter extra omne subiectum conservatæ, sint in loco per se; quia ut sic virtute divinâ, induunt quodammodo naturam mobilis per se, ut patet.

xxviii. Confirmatur 1°, sicut formæ sunt tantum & sufficienter quantæ naturaliter per accidens & quantitate ipsius materiæ, ita sunt tantum & sufficienter ubicatæ, sive in loco naturaliter per accidens & ubicatione ipsius materiæ: vel sic, sicut ad esse quantum quantitativè formis sufficit illas esse materialiter & ratione quantitatis subiecti determinatas, ita ad esse ubicatum in formis sufficit illas esse materialiter & ratione ubicationis materiæ determinatas; nec plura ubi materiæ & formarum videntur naturaliter possibile, quàm plures quantitates materiæ & formarum, ob eandem rationem.

xxix. Confirmatur 2°. impossibile est formas illas existere in materia ut subiecto suo naturali informationis existente hic, & non esse hic; ergo ubi materiæ sufficit ut sint hic, & cetera superfluum, & sine necessitate multiplicatur.

Dices

xxx. Dices ponatur materia illa hic & etiam Romæ, omnes formæ illæ existent in materia existente Romæ; quia illa est eadem cum materia hic existente; sed non propterea omnes illæ formæ erunt Romæ; quia suppono illas non esse Romæ replicatas, sed solam materiam; ergo possunt omnes illæ formæ existere in materia existente Romæ, & non esse Romæ; ac proinde & in materia existente hic, & non esse hic.

xxx. Respondeo distinguendo maiorem, omnes illæ formæ existent in materia tanquam subiecto suo naturali informationis existente Romæ, nego maiorem; existent in materia secundum entitatem existente Romæ, concedo maiorem: sed hinc nihil contra nos, quia non volumus omnes formas illas sufficienter ubicari (quod volunt Vasquez, nostri Complutenses, Rubius, Albertinus, &c.) per unum ubi materiæ præcisè secundum entitatem spectatæ, quomodo argumentum habet vim, sed per unum ubi materiæ spectatæ tanquam subiectum naturale informationis istarum formarum, quomodo dicit esse ubicarum tali ubi naturali particulari & determinato per modum conditionis sine qua non & informationem materiæ ut tali ubi ubicatæ per modum conditionis, &c. nam informatio est unio formæ ad materiam, non ubicumque existentem, alioqui posita informatione materiæ hic, postea reproducta solâ materiâ in centum locis distinctissimis, poneretur & in illis informatio, quod meritò contra varios reputatur absurdum; sed existentem in priori naturæ in determinato hoc naturali loco (ut fateri debent omnes) in quo non importatur ubi formarum ab ubi materiæ realiter distinctum; quia ipsa informatio (saltem in formis materialibus) esteductio formarum ab ubi realiter distincta, & in sententia adversariorum prior naturâ ipso ubi formarum.

xxx. Instabis, posita materiâ in duobus locis v. g. Gandavi & Romæ, anima mea est indifferens ut sit Romæ, vel Gandavi, vel in utroque loco; ergo debet ad unum locum præ alio determinari per ubi proprium.

xxx. Resp. materiam, vel simul & semel, ante informationem animæ, positam Gandavi & Romæ, vel positam Romæ post informationem ab anima Gandavi factam? si 1um, erit ipsius generantis, siue materiæ hic vel Romæ ad unionem cum anima disponentis, determinare subiectum informationis animæ; si enim tantum agat in materiam hic existentem, anima erit hic tantum; si utrobique (quod per divinam potentiam fieri potest) anima erit Gandavi & Romæ per additionem ad materiam utrobique existentem tanquam subiectum illius informationis: si 2um, solum erit Gandavi, quia materia Gandavi tantum erit ut subiectum naturale informationis illius.

xxx. Obicies 2°. formæ tam sunt in loco, quam materia, nec minus sunt capaces ubi distincti, & adduci ad alium locum, quam materia, ergo, &c. Probatur antecedens; quia alioqui si divinitus conservarentur destructa materiâ, non essent amplius in loco, nec possent habere ubi distinctum, aut adduci ad alium locum, quæ videntur absurda, ergo, &c.

xxx. Respondeo distinguendo antecedens pro prima parte, formæ tam sunt in loco per accidens, quam sit materia per se, concedo antecedens; tam sunt in loco per se, nego antecedens: pro se-

cunda item parte distinguo antecedens, nec minus sunt naturaliter capaces ubi distincti, &c. quæ materia, nego antecedens: supernaturaliter, quomodo cessant esse in subiecto naturali informationis, concedo antecedens: sed id fit, quia tunc induunt quasi naturam subiecti informationis, quod solum per se habet ubi distinctum ac solum per se movetur & adducitur ad alium locum, & cætera per ipsum.

D V B I V M IV.

An plura corpora possint simul occupare eundem locum, vel e contra, unum plura loca simul.

Ante Resolutionem, xxxvi. Suppono ex probandis in libris de gener. & corrupt. rarefactionem aliter fieri non posse, quam per expenetrationem partium corporis rarefactibilis, ac proinde, cum rarefactio fiat naturaliter, unumquodque corpus rarefactibile tot habere partes penetratas, quot per rarefactionem potest habere expenetratas: unde consequenter dicendum quantitatem (siue materiam primam, in nostra sententia, quæ negat quantitatem realiter distinctam) esse quidem exigentiam partium suarum extra partes, sed non ultimò determinatam ad tot, vel tot partes extra partes, eo à sola forma & dispositionibus ad formam proveniente: sic enim dicitur in sententia adversariorum docentium rarefactionem fieri à raritate qualitate, quantitatem esse determinatam ad extensionem localem, sed non ultimò ad tantam vel tantam; ad tantam vel tantam autem determinari debere per raritatem, vel densitatem: quare sicut in sententia ipsorum materia accedente raritate vel densitate habet tantam vel tantam extensionem localem, ita in nostra accedente formâ, & ad illam dispositionibus, materia habet tot vel tot partes, extra partes, pro sua majori vel minori rarefactibilitate: hinc cū definitur quantitas exigentia partium extra partes cum impenetrabilitate, definitio intelligi debet de exigentia partium secundum se indeterminatarum, & ultimò determinabilium à forma, & eisdem dispositionibus, ad esse tot, vel tot, extra partes; ut sit hic sensus, quantitas est exigentia partium ultimò indeterminatarum, & ultimò determinabilium à forma, & dispositionibus, ut sint tot, vel tot, extra partes, cum impenetrabilitate naturali. Hoc supposito, sit

R E S O L U T I O I.

xxxvii. **D**ico 1°. substantiæ corporeæ complete sublunares, non possunt naturaliter, saltem citra condensationem, simul occupare eundem locum.

xxxviii. Probatur, quia videmus, & experientia comprobatur, omnes substantias corporeas completas sublunares, etiam tenuissimas, ut aerem & aquam, se mutuo ab eodem loco expellere, & oppositum miraculo tribuitur, ergo, &c.

xxxix. Dixi sublunares, quia de celestibus nulla est experientia, aut similis certitudo; forte enim dici posset, astra errantia coelos penetrare, ita nonnulli, quod examinabimus in libris de Cælo.

xl. Obicies, scyphus plenus aquâ admittit ulterius aliquos nummos, absq; effusione aquæ; item vas cribratis cineribus plenum, tantundem aquæ recipit, quâ si omnino esset cineribus vacuum, ergo, &c.

Respondeo

XLII. Respondeo negando consequentiam, ad 1^{am} verò experientiam de nummis in scyphum aqua plenum injectis, dico aquam intumescere in medio scyphi, & sic occupando locum in aere, quem ante non occupabat, facere locum nummis; quòd autem aqua potius non effluat, sit, quia superfluentia prohibetur à siccitate labiorum scyphi; quod colligitur ex eo, quòd si madescent labra scyphi, statim effluat: ad 2^{am} verò, dico imprimum falsum esse vas illud tantum aquae cineribus cribratis plenum continere, quantum vacuum; deinde quòd id aquae contineat, fieri; tum quia multi cineres evaporantur; tum quia cineres naturae levissimas habent cavitates, quae replentur aqua.

RESOLUTIO II.

XLII. Dico 2°, substantiae corporeae completae sublunares, possunt, &c. citra condensationem supernaturaliter simul occupare eundem locum: est communis contra Paludanum in 4. dist. 44. quaest. 3^a. & Durandum ibidem quaest. 6^a.

XLIII. Probatur, cum Christus egressus est ex utero virginis, aut sepulchro, & cum ingressus est ad discipulos januis clausis; vel penetravit uterum virginis, & sepulchri lapidem ac januas; vel transiit de extremo ad extremum sine medio: non hoc 2um, quia hic transitus difficilius intelligitur, quam ipsa penetratio dimensionum, quarum aliqua est naturalis, ut patet ex supposito ante primam conclusionem; nec est ratio, cur potius hic agnoscatur contra communem Sanctorum Patrum sententiam & interpretationem, quam illa penetratio; ergo 1um dici debet, ex quo sequitur intentum, eritque hac penetrandi supernaturalis vis, una ex dotibus corporum glorificationum, juxta D. Thomam 1^a 2^a & Theologos post ipsum.

XLIV. Confirmatur 1° Resolutio, substantiae corporeae completae sublunares, non magis pugnant in ordine ad existendum simul in eodem loco, quam duae qualitates contrariae in summo in ordine ad existendum simul in eodem subjecto; sed haec possunt simul supernaturaliter existere in eodem subjecto; ergo & illae simul in eodem loco.

XLV. Confirmatur 2°, potest unum corpus simul existere supernaturaliter in duobus locis adaequatis, ergo & duo in uno: Probatur consequentia; quia non est major repugnantia in uno, quam in alio.

RESOLUTIO III.

Ante Resolutionem

XLVI. Suppono 1°, modum existendi in loco posse assignari triplicem, videlicet definitivè, circumscriptivè & sacramentaliter: existere autem definitivè in loco, est locatum respondere toti tori loco, & totum cuilibet parti loci, sic Angelus existit in loco: circumscriptivè vero, est locatum respondere toti tori loco, & secundum quamlibet sui partem tantum cuilibet parti loci, sic existit omne corpus naturaliter in loco: Sacramentaliter denique existere in loco, est illud, quod naturaliter circumscriptivè existit in loco, virtute Divina, seu potius vi verborum, formarum Sacramenti Eucharistici,

R. P. Francisci Bonae Spei Physica.

existere definitivè in loco, sic Corpus Christi, existit in Eucharistia.

XLVII. Suppono 2°, naturaliter fieri non posse ut idem corpus sit in duobus diversis, vel duobus consimilibus adaequatis locis, naturaliter; id enim omnino exigit limitatio creaturae; & alioqui, si posset in duobus, posset in mille simul, contra experientiam: potest tamen supernaturaliter idem corpus esse in pluribus locis adaequatis Sacramentaliter, ut constat de Corpore Christi in pluribus hostiis consecratis existente; imò & semel circumscriptivè, & pluries sacramentaliter, ut etiam constat de eodem Corpore Christi circumscriptivè existente in caelo & pluries sacramentaliter in pluribus hostiis consecratis; & haec fide Divina constant; unde sola difficultas restat, an idem corpus possit supernaturaliter esse circumscriptivè simul in duobus locis adaequatis. Pro qua

XLVIII. Dico 3°, unum & idem corpus potest supernaturaliter simul existere in duobus locis adaequatis circumscriptivè. ita Alensis 4. p. q. 11. art. 1°. Richardus in 4. dist. 10. art. 2. quaest. 2. Okam in 4. quaest. 4. Dub. 6. Major in 4. dist. 10. q. 4. idem docet Alanus 1.1. de Sacram. Euchar. f. 1. numer. 12. Sotus lib. 4. Phys. & in 4. dist. 10. q. 1. art. 3. Bellarm. tom. 3. f. 3. de Euchar. c. 3. in fine. Suar. tom. 3. in 3. p. dist. 44. f. 4. Valent. tom. 4. dist. 6. q. 3. p. 1. n. 2. Cardinalis de Lugo dist. 5. de Euchar. f. 1. num. 12. Coninck 3. p. q. 75. art. 4. ad 3um. Hurtad. Disp. 14. Phys. sect. 5. Arriaga Disput. 14. Phys. sect. 8. subf. 2. Oviedo cont. 15. Physic. p. 9. Conimb. l. 4. Phys. cap. 5. q. 5. art. 2. Rubius lib. 4. Phys. Comptonus Disp. 35. Phys. sect. 3^a. & alii; contra S. Bonaventuram in 4. dist. 49. part. 25. art. 3. q. 1. in Solutione ad 3um. Durandum in 4. dist. 10. q. 5. num. 30. & 31. Henricum quodlib. 9. q. 32. Palud. in 4. dist. 10. q. 1. Capreolum in 4. dist. 10. q. 1. art. 3. & Recentiores ferè omnes Thomistas: quos sequitur Vasquez 3. p. dist. 189. c. 5.

XLIX. Prob. 1°, mirabilius est idem esse in duobus locis adaequatis sacramentaliter, aut in uno sacramentaliter & in alio definitivè, quam in duobus locis adaequatis circumscriptivè; sed posse esse in istis duobus adaequatis supernaturaliter est de fide; ergo & esse posse in his duobus adaequatis, est omnino fidei conforme. Probatur major, quia modus existendi circumscriptivè est naturalis, & si in duobus locis, tantum supernaturalis quoad incompatibilitatem cum altero loco naturali: modus verò existendi sacramentaliter non est naturalis; sed supernaturalis, & secundum se, & propter incompatibilitatem cum altero, ergo, &c.

L. Confirmatur, intelligibilius est, & minus contra naturam quantitatis, rem duobus in locis existere extensè & circumscriptivè, prout exigit in loco esse, quam semel extensè, & semel inextensè, quod est contra ejus naturam, utpote ubique exigens partes extra partes.

LI. Nec dicas hinc fore, ut corpus sit circumscriptivè in uno loco, & non sit circumscriptivè, in eo, quia non circumscribetur loco, utpote extra illum existens: item sequi corpus fore in duobus locis adaequatis, & non fore in duobus locis adaequatis, quae sunt contradictorie pugnantia & in intelligibilia.

LII. Contra enim est, quòd circumscribi loco, vel, esse circumscriptivè in loco; vel sit rem ita esse in loco, ut non sit in omni alio loco? & hoc est haereticum,

P

ticum,

ticum, ut patet ex supposito 2°: vel rem ita esse in loco, ut non sit in alio circumscriptivè? & hoc ipsum est de quo disputatur, & quæritur ratio, cur ita explicari debeat esse circumscriptivè in loco; si enim esse circumscriptivè in loco sit ita rem esse in uno loco circumscriptivè ut non sit in alio circumscriptivè; Corpus Christi esse circumscriptivè sacramentaliter in una hostia, erit ita Corpus Christi esse circumscriptivè sacramentaliter in una hostia, ut non sit in alia circumscriptivè sacramentaliter, quod meritò putabitur hæreticum; ne autem sit abusus in terminis, attende per *esse circumscriptivè sacramentaliter in una hostia*, me nihil aliud velle, quàm quòd Corpus Christi sit ita in una hostia ut totum (scilicet ex singulis ejus partibus existentibus in toto, quatenus singulis partibus hostiæ respondet) toti hostiæ respondeat, & secundum quamlibet partem sui (ut inclusam in toto, quatenus cuilibet parti totum respondet) cuilibet parti hostiæ: unde per *esse circumscriptivè in loco*, nihil aliud intelligi debet, quàm corpus ita esse extensum loco, ut totum totum, & quælibet ejus pars cuilibet parti loci respondeat; per locum verò adæquatum intelligi debet locus ambiens totum locatum, sive sit locus alibi corpus afficiens circumscriptivè, definitivè, aut sacramentaliter, sive non: quia sicut totum per hoc quòd sit pluries totum non definit esse totum, ita nec locus circumscriptivus, aut adæquatus, definit esse circumscriptivus, aut adæquatus, per hoc quòd sit pluries circumscriptivus aut adæquatus: Ratio est, quia sicut totum est indifferens ut sit semel, vel pluries totum, ut constat ex Angelo respectu suæ sphaeræ localis, & ex Corpore Christi respectu hostiæ & coeli, ita est indifferens ut sit pluries vel semel adæquatè productum, circumscriptivè aut adæquatè locatum.

LIII. Probatur 2°, in Ecclesia Dei satis receptum est, imò & in breviario Romano ac Sanctorum legendis à diversis Pontificibus approbatum & relatum, varios sanctos simul fuisse circumscriptivè in diversis locis, ut de S. Ambrosio, quòd simul Mediolani & Turonii funeribus Sancti Martini adfuerit: item de S. Dragone, de S. Antonio de Padua, &c. sed hæc non debent aliter explicari quàm verba sonent, nisi adferatur implicantia in contrarium, ergo, &c.

LIV. Confirmatur solutione fundamentorum oppositæ sententiæ, quæ à Catholicis everti debent, vel propter hoc tantum, quòd hæretici illis utantur, ut defendant, contra fidem Catholicam, Corpus Christi non esse in singulis hostiis, ergo, &c.

LV. Objicies 1°, idem nequit esse simul in pluribus temporibus, ergo nec simul in pluribus locis circumscriptivè.

LVI. Respondeo 1°, retorquendo argumentum in existentiam in pluribus locis definitivè, idem nequit esse in pluribus temporibus, ergo nec in pluribus locis definitivè; consequentia est hæretica.

LVII. Respondeo 2°, concedendo totum, proportionaliter sumendo ly *simul* in antecedente & consequente, ut sit hic sensus, *Idem nequit simul simultate temporis esse in pluribus temporibus extra positum; ergo nec idem simul simultate loci esse in pluribus locis extra positum*; nam sicut plura tempora extra

posita non possunt etiam divinitus intra poni & facere unum tempus; ita nec plura loca extra posita possunt, etiam divinitus, intra poni & facere unum locum.

LVIII. Objicies 2°, idem non potest esse à seipso discontinuum, à seipso distare, &c. sed si corpus posset esse in duobus locis circumscriptivè, id fieret, ergo, &c.

LIX. Respondeo negando minorem, & inprimis illam retorqueo in duo loca sacramentaliter & definitivè: deinde per te unitas loci respectu diversorum non facit duo diversa esse unum continuum; ergo nec diversitas loci facere debet unum & idem esse duo discontinua; sicut enim unum & idem sub reduplicatione superadditi realiter distincti est à seipso diversum, ut v. g. saccharum ut album à seipso ut dulci; ita unum & idem potest esse à seipso discontinuum, à seipso distare, &c. sub reduplicatione loci discontinui aut distantis, sic Sanctus Ambrosius Mediolani existens erat à seipso ut Turonii existente discontinuus & distans; Ratio est, quia id non est Ambrosium esse à seipso discontinuum & distantem simpliciter, sed locum à loco, Mediolanum à Turonio.

LX. Objicies 3°, ex hac conclusione sequitur locum fore, & non fore æqualem locato; item locatum adæquari & non adæquari loco; sed hæc contradictoriè repugnant, ergo, &c. Probatur major, erit æqualis, ut supponitur; & non erit, quia duo loca sunt uno, qui est æqualis, majora, &c. item locatum loco adæquabitur, ut supponitur, & non adæquabitur, quia habebit aliquid extra.

LXI. Respondeo 1°, retorquendo argumentum in totum pluries productum; sequitur totum simul productum fore totum, & non fore totum; erit totum, ut supponitur, & non erit totum, quia habebit adhuc aliquid producendum: ita retorqueri potest & in Corpus Sacramentaliter & definitivè existens in pluribus locis, ut consideranti patebit.

LXII. Respondeo 2°, negando antecedens pro 2ª parte; nam nec duo loca sunt majora duobus corporibus locatis, nec duo locata habent aliquid extra duo loca; in proposito verò locatum se habet per modum duorum locatorum: vel dic clarius, locum unum fore semper æqualem semel locato, & loca duo semper æqualia 2° locato; & similiter locatum semel semper adæquari uni, & locatum 2° semper adæquari duobus locis.

LXIII. Objicies 4°, ubi una tantum ratio occupandi locum circumscriptivum, unus tantum locus circumscriptivus; sed in uno tempore est una tantum talis ratio, quia una quantitas tantum, quæ est talis ratio, ergo, &c.

LXIV. Respondeo distinguendo majorem, ubi una tantum ratio radicalis occupandi locum circumscriptivum, (qualis est quantitas) unus tantum locus circumscriptivus; si etiam una tantum formalis, id est si unum etiam tantum ubi circumscriptivum, uti unum tantum est naturaliter, concedo majorem; si plures formales, uti esse possunt, ut contendimus, nego majorem, distingue proportionaliter minorem.

D V B I V M V.

Per quam actionem ponatur res in pluribus locis; an per adductivam; an per reproductivam; an per utramque simul.

ANte Resolutionem
 LXV. Suppono actionem adductivam esse motum localem, quo res ponitur in loco; reproductivam verò motum effectivum, quo res ponitur in esse: posse autem rem poni in duobus locis per actionem adductivam simul & reproductivam, soli negant, qui negant rem posse produci per duas actiones totales; & ita de facto Corpus Christi poni in venerabili Sacramento, quia ibi ponitur per transsubstantiationem, probabilius doceamus in libris de generatione. Hoc supposito, fit

R E S O L U T I O.

LXVI. **D**ico, ut res ponatur in pluribus locis, sufficit sola actio adductiva ad 2um locum, sive motus localis ut est adductio ad 2um locum; reproductiva verò, nec requiritur, nec sufficit.

LXVII. Probatur 1^a & 2ª Pars; quia ad ponendum novum ubi in corpore nulla reproductio requiritur, ut patet; tum ex 2° loco acquisito per motum localem & extensionem animæ rationalis ad partem corporis adgeneratam; tum ex existentia Angelorum & animæ rationalis in pluribus locis; ergo sola adductio ad 2um locum sufficit ut res ponatur in pluribus locis.

LXVIII. Confirmatur 1°, ut res existens sub uno contrario, etiam sub alio existat, sola coeductio alterius contrarii ex ipsa, sive subiecto, sine reproductioe ipsius, sive subiecti, sufficit, ut omnes faterentur; ergo similiter ut res existens in uno loco, etiam existat in alio, sola rei adductio ad alterum locum sine reproductioe rei sufficit: consequentia tenet à pari, quia duo loca se habent ad eandem rem, sicut duo contraria in summo ad idem subiectum, ergo, &c.

LXIX. Confirmatur 2°, positis albedine & nigredine in subiecto semel producto, subiectum est album & nigrum; quia albedo est ratio formalis albi, & nigredo ratio formalis nigri; ergo similiter positis ubi Gandensi & ubi Romano in re semel producta, res erit Gandavi & Romæ; quia ubi Gandense est ratio formalis existendi Gandavi, & ubi Romanum, ratio formalis existendi Romæ; ergo ut res ponatur in pluribus locis, sufficit sola actio adductiva ad 2um locum; reproductiva verò non requiritur.

LXX. Probatur 3ª Pars, quia reproductio quantum est de se, indifferens est ut sit hic, vel ibi, quod maxime verum est in nostra sententia, quæ docemus actiones rerum permanentium productivas non minus esse permanentes, quam res ipsas; ac proinde illas conservari ab eisdem omnino causis, à quibus primò productæ sunt, quod aliqui falsum esset; quia ad mutationem cuiusque loci deberent perire, quod est nimium inconveniens; ac multiplicare entia sine necessitate, & ad Deum, ubi causa creata suppetit, sine iudicio recurrere; ergo non potest esse ratio formalis essendi in pluribus locis: Antecedens patet; probatur consequentia; quia po-

test esse rei reproductio in eodem loco, quæ enim repugnantia? ergo, &c.

LXXI. Confirmatur; cum quæritur an res aliqua possit reproduci, nullus quæstionem istam hoc sensu intelligit, an res aliqua possit aliud transferri, sed hoc sensu, an res aliqua, quæ desit simpliciter, possit iterum produci, sic ut accipiat novum esse simpliciter, ergo, &c.

LXXII. Obijcies ex P. Coninck de Sacram. q. 75. art. 4°. Dub. 3°. si Deus vellet Petrum Gandavi existentem, Romæ etiam in instanti ponere, non posset per solam adductionem; nam, vel illa terminari deberet ad Petrum ut existentem Gandavi, vel ad Petrum ut existentem Romæ? non 1um, quia alioqui ubi Romanum deberet esse Gandavi, quod implicat: nec etiam 2um, quia alioqui Petrus esset Romæ antequam esset Romam adductus, ut patet, ergo, &c.

LXXIII. Respondeo 1°, retorquendo argumentum in ubi animæ rationalis, quod habet in parte pedis postea adgenita; vel adductio animæ ad pedem terminatur ad animam ut existentem in capite, vel ad animam ut existentem in pede, secundum locum partis adgenitæ? non 1um, &c. ut supra in argumento, proportionaliter.

LXXIV. Respondeo 2°, negando antecedens; ad ejus probationem Respondeo adductionem terminari ad Petrum ut existentem præcisè, abstrahendo ab eo, quod sit hic, vel ibi, non secus ac ipsa rei productio & reproductio, quam ex natura sua imitatur, remque naturā præcedit non secus ac ipsa.

LXXV. Adde hoc argumentum mihi videri difficile in sententia Suarez, Hurtadi, Arriagæ, Oviedi, Poncii & aliorum docentium, ubi esse formam rei jam productæ supervenientem, & illa posteriorem naturā. Ratio difficultatis est; quia in sententia ipsorum res producta se habet ut subiectum informationis ad ubi; nihil autem potest esse subiectum informationis, quod non est in determinato loco; quia alioqui non est cur anima Romæ tantum existens, non posset informare subiectum Gandavi tantum existens.

LXXVI. Respondebunt, nihil quidem posse esse subiectum informationis, quod non est in determinato loco, si non sit subiectum informationis ipsius loci seu ubi, bene autem quatenus subiectum informationis ipsius ubi seu loci; quia ut sic sufficit illud esse consecutivè in determinato loco. Sed

LXXVII. Contra, quod subiectum informationis prius naturā, quam informetur formā intrinsecā, debeat esse in loco determinato, non provenit ex specie ipsius formæ, quod v. g. forma sit ubi, vel non sit ubi; ut malè hic supponitur; sed ex natura unionis subiecti ad formam ut formam, abstrahendo, an sit talis, vel talis, ubi, vel non ubi, quæ ratio formæ includitur in ubi; quia intelligi non potest formam ut formam (quæcumque illa sit, nam ut forma, & non ut forma talis, dicit respectum transcendentalem ad subiectum informationis) informare & advenire intrinsecè subiecto prius producto, sed nullibi prius producto, prius existent, sed nullibi prius existenti quod tamen admittere debent; secus nos, qui identificamus ubi adductioni ad locum, quæ indivisibiliter concomitatur productionem rei, & sicut hæc est naturā prior re, ita illa: unde sicut optimè intelligitur 1um motum seu 1^{am} adductionem esse ad rem non ut 2^{am} ubi existentem, non secus ac 1^{am} productionem, ita

optimè intelligitur 2^{am} adductionem esse ad rem non ut alibi existentem, non secus ac reproductionem, quia rem secundum se afficiunt. Hinc

LXXVIII. Colliges, in nostra sententia Deum posse Petrum Gandavi existentem transferre, seu sistere in instanti Romam, sic ut non transeat per spatium medium; quia adductio ad 2um locum terminatur ad rem secundum se, ut statim dixi; potest autem 2ª adductio esse in instanti, non secus ac 1ª adductio aut 1ª rei productio; hæc autem mihi videntur difficilia in sententia aliorum citatorum, quod tamen ex eorum sententia sequitur: unde multò mihi sit probabilior nostra sententia, videlicet, quòd ubi non possit se habere ad rem per modum formæ posterius naturâ informantis, sed solum per modum actionis prius naturâ rem moventis, eo modo quo actio productiva rei.

DUBIUM VI.

Quanam forma consequerentur subjectum replicatum, sive adductum ad 2um locum.

ANte Resolutionem LXXIX. Suppono simul cum subjecto semper replicari productionem ipsius subjecti; quia replicatio, sive adductio subjecti, indivisibiliter afficit subjectum & productionem subjecti; nam res & fieri rei, sive res & productio eius, se indivisibiliter concomitantur. Hoc supposito, sit

RESOLUTIO I.

LXXX. **D**ico 1°, formæ essentialiter affixæ loco non consequuntur, etiam per Deum, corpus replicatum.

LXXXI. Probatur, quia cum supponatur esse essentialiter affixæ loco, non magis per Deum possunt aliò transferri, quàm earum essentia mutari, ergo, &c. idem dic de formis dependentibus à loco, ut sunt actiones quinque sensuum, visio, auditio, &c. spectatâ potentiâ Dei ordinariâ; illæ enim habent sphaeram naturalem, intra quam necessariò debet esse ipsarum objectum, ut experimur omnes.

RESOLUTIO II.

LXXXII. **D**ico 2°, omnes aliæ formæ, tam substantiales, quàm accidentales, &c. contra, possunt supernaturaliter consequi subjectum replicatum.

LXXXIII. Probatur; quia illæ formæ non sunt minùs capaces duorum ubi supernaturaliter, quàm ipsum subjectum, ergo, &c.

RESOLUTIO III.

LXXXIV. **D**ico 3°, omnes aliæ formæ, etiam strictè connaturales, ut calor respectu ignis, frigus respectu aquæ, naturaliter non comitarentur corpus replicatum, neque id congruum videtur.

LXXXV. Probatur, quia subjectum replicatum, ut subjectum naturale informationis illarum formarum, extendi non potest ad ubi replicationis, sed ad naturale tantum, ut patet; atqui illæ formæ sunt in loco per hoc, quòd subjectum ut subjectum

naturale informationis respiciant, ut constat ex Dubio 2°, ergo, &c. Probatur major 1°, quia ubi replicationis est supernaturale, ac proinde facit subjectum informationis supernaturale, saltem ex parte conditionis: 2°, quia aliqui non posset Deus naturaliter formas à loco absolutas non connaturalibus, sive contrarias connaturalibus, sive non contrarias, replicato subjecto in centum locis distinctissimis, non replicare in omnibus illis, quòd merito putabitur obesse Dei absolutæ potentia, &c. contra exigentiam, tum subjecti, tum formarum non connaturalium, vel connaturalibus contrariarum, ergo, &c.

LXXXVI. Confirmatur 1°, quia causa naturalis calefaciens Romæ subjectum hic & Romæ existens, etiam hic subjectum calefaceret, &c. sic de aliis, quòd videtur absurdum; quia sic non haberet sphaeram activitatis (quòd si verum est, sive absolute, sive per accidens, & ex suppositione quòd subjectum sit in diversis locis, fiat) sacerdos sanguinem Christi Romæ suo halitu calefaciens, hic etiam illum calefaceret, contra omnem experientiam; ergo omnes formæ, &c. naturaliter non comitentur, neque id congruum foret, quantum experientia ista docet: quòd autem in Eucharistia ponantur anima & Christi divinitas per concomitantiam, ut docet Trident. sess. 13. cap. 3. non est, quia congruum videtur ut omnes prope modum affectiones rei (ut docet P. Comptonus Physic. Disp. Sect. 7.) & accidentia, sive naturalia, sive supernaturalia, ponantur in loco, quòd res transfertur, simul cum re illa, cujus sunt affectiones, quia jam sunt facta illius, & illa quasi possidet, & per unionem jus ad illa acquisivit. Ita ille; nam inde sequeretur calorem halitus ab isto sacerdote Romæ causatum debere ex congruo hic esse, cujus oppositum experimur: sed quia *ly meum* & *meus* in forma Eucharistia denotat corpus & Sanguinem Christi reipsa esse unita animæ, divinitati, &c. in Eucharistia prout extra; sic nempe ut formæ corporis v. g. sit hic sensus Catholicus, *Corpus meum*, quod præcise *verborum* in Eucharistia ponitur, est reipsa in Eucharistia per concomitantiam unitum animæ & divinitati, prout est extra illis unitum: ubi an *ly sicut*, sic concomitantiam, & non potius Christi gratuitum erga creaturas suas affectum, significet, non probabit; quia imprimis Christus nihil contra congruentiam ex natura rei fecisset, si pro forma corporis hanc statuisset, hoc est *corpus meum*, ut ab anima & divinitate separatum: deinde sicut existentia illa supernaturalis corporis Christi in altero loco, quàm naturali, est supra naturam rei, & non contra; ita separatio accidentium, etiam connaturalium, à corpore Christi prout in altero loco, quàm naturali existente, esset supra naturam rei; & non contra, ergo, &c.

LXXXVII. Confirmatur 2° solutione objectionum.

LXXXVIII. Obijcies 1°, essentia nusquam potest naturaliter esse sine suis proprietatibus; ergo si replicetur, exigit secum replicari suas proprietates; ergo si Deus subjectum ponat supernaturaliter in duobus locis, non potest sine miraculo non ponere etiam proprietates in duobus locis.

LXXXIX. Confirmatur ex Conc. Trid. dicente, Corpus & animam sub utraque specie poni ob naturalem concomitantiam; ergo si Deus subjectum ponat supernaturaliter in duobus locis, non potest sine miraculo non ponere etiam proprietates in duobus locis.

xc. Respondeo distinguendo antecedens, essentia

cia nusquam, id est in nullo loco naturali, potest naturaliter esse sine suis proprietatibus, concedo antecedens; nusquam, id est in nullo loco, siue supernaturali, siue naturali, potest naturaliter esse sine suis proprietatibus, nego antecedens; nam si non exigat esse in loco supernaturali, uti revera non exigit, multò minùs exigit esse instructa proprietatibus in loco supernaturali; quia etiam esse in duobus locis est supra naturam ipsarum proprietatum, & haberi non potest sine altero ubi proprietatum supernaturali; exigentia autem naturalis non magis potest esse ad aliquid supernaturale, etiam per accidens & ex supposito, quàm esse possit supernaturalis per accidens & ex supposito. Ad Confirmationem

xcv. Respondeo admittendo verba Tridentini; nihil enim hic Tridentinum, habet contra nos, quia supponit sub specie panis corpus poni, eo modo, quo se habebat, cum Christus dixit *hoc est corpus meum*; & sub specie vini poni sanguinem, eo modo, quo se habebat cum Christus dixit *hic est calix sanguinis mei*; &c. corpus verò tunc habebat naturalem concomitantiam animæ, & sanguis naturalem concomitantiam corporis & animæ, unde rectè ex illo supposito dicit ob naturalem concomitantiam corpus & animam poni sub utraque specie: in proposito verò supponi non potest in 2º loco Romæ v. g. subjectum poni eo modo, quo se habet Gandavi, quia idipsum est quod hic queritur; nec est ratio hoc hic supponendi, sicut est illud supponendi in Tridentino; quia procul dubio Christus dicens *hoc est corpus meum*, non loquebatur de suo corpore secundum statum separationis ab anima, aut alium, quem postea habiturum erat; nec in illo statu separationis ulla est naturalis concomitantia corporis & animæ, ut patet; unde malè Tridentinum diceret *corpus & animam sub utraque specie poni ob naturalem concomitantiam*.

xcvi. Adde, quòd si Tridentinum aliquid haberet contra nos, probaret etiam contra multos, ut Alensem 4. parte Quæst. 44. Okamum, Majorem, Averfam, Arriagam, &c. formas non connaturales debere subjectum replicatum naturaliter concomitari; quia habent etiam naturalem contingentem & naturaliter solubilem concomitantiam ad subjectum, sicut habet anima ad corpus, & corpus ac anima ad sanguinem.

xcvii. Obijcies 2º ex P. Poncio; ideo nequit corpus naturaliter moveri ab uno loco ad alium, absque eo quòd moveantur cum ipso omnia accidentia ipsius loco absoluta, quia sunt à loco absoluta & corpori tamquam subjecto Physicè unita; ergo si corpus poneretur in pluribus locis, deberent similiter illa cum illo poni in pluribus locis; quia sunt loco absoluta & corpori tamquam subjecto Physicè unita.

xcviii. Respondeo negando antecedens, videlicet, quòd id sit præcisè ob illam rationem; quòd enim naturaliter nequeat corpus moveri, quin illa moveantur, est, & quia sunt loco absoluta, & quia sunt illi tamquam subjecto Physicè unita, & præterea, quia naturaliter movetur corpus acquirendo terminum *ad quem* novum & deferendo terminum *à quo* antiquum, siue quia in motu remanet subjectum naturale informationis illorum, quale non remanet in motu superna-

turali, in quo retinet terminum *à quo* antiquum & acquirit terminum *ad quem* novum, siue in adductione ad diversa loca; accidentia verò non sunt in loco naturaliter, nisi per ubi, quod habet corpus ut subjectum naturale informationis illorum, ut supra probatum est: hinc ulterius patet, cur intellectio animæ, aut Angeli, sit ubicumque est anima, aut Angelus, tamquam in loco naturali.

xcv. Obijcies 3º, si præfatæ formæ, replicato subjecto, non replicarentur, subjectum esset sibi ipsi dissimile, hic videlicet calidum, Romæ non calidum; hic congelatum, Romæ non congelatum; sed hoc est contra exigentiam subjecti, ergo, &c.

xcvi. Respondeo negando minorem; contradictorium enim verum est, videlicet subjectum in duobus locis non exigere esse sibi simile; quia ad hoc ut exigat sibi esse simile in duobus locis, requiritur exigentia supernaturalis alterius ubi suarum qualitarum supernaturalis, quam non habet, sed naturalem tantum ad unicum.

xcvii. Deinde; hinc sequeretur hostiam hic conservatam, hòc ubi ubicatam, motam, sumptam, &c. debere etiam Romæ esse hòc ubi ubicatam, motam, sumptam, &c. alioqui esset sibi ipsi dissimilis contra exigentiam suam, contrarium tamen experientia docet: hinc patet nullius esse momenti rationem, quam Ruvius de loco Quæst. 8. adfert, & plures alii sequuntur, videlicet, subjectum non posse esse album in uno loco, & non album in alio, quia sunt contradictoria: nam sicut secundum ipsum non sunt contradictoria idem esse sibi dissimile diversis temporibus, heri v. g. album, hodie non album; ita nec sunt contradictoria idem esse sibi diversis in locis, hic v. g. album, Romæ non album; quia contradictoria sunt affirmatio & negatio ejusdem de eodem, eodem tempore & loco, nisi velis, cum hæreticis, sacrosanctum Eucharistiæ mysterium, de quo verificantur similia contradictoria, esse impossibile & chymæricum, sicut simultanea veritas contradictoriorum est impossibilis & chymærica; unde Petrus replicatus hic & Romæ, posset hic vivere, & Romæ mori, siue (ne disputes de nomine) & Romæ habere corpus & animam separata, post conjunctionem Romæ antea factam.

xcviii. Obijcies 4º, ex hac sententia sequitur posito subjecto hic & Romæ, quòd accidentia, quæ hinc essent in subjecto, penderent & non penderent ab hoc loco; sed hoc contradictoriè repugnat, ergo, &c. Probatur sequela majoris pro 1ª parte, videlicet quòd penderent, quia si Deus destrueret hoc ubi subjecti, & solum Romanum conservaret (quod naturaliter potest; cum subjectum non exigat nisi unum ubi) perirent omnia accidentia defectu subjecti hic existentis, ergo, &c. probatur sequela majoris pro 2ª parte, videlicet, quòd non penderent, quia cum moveantur localiter simul cum subjecto, possunt remanere naturaliter pereunte hoc ubi, siue hoc loco, ergo, &c.

xcix. Respondeo distinguendo sequelam majoris; penderent & non penderent eodem sensu, nego sequelam; diverso sensu, concedo sequelam; penderent enim ab hoc loco aut aliis naturalibus successivè comparabilibus, & non penderent ab hoc loco naturali tantum; quia, ut toties dictum est, illa accidentia sunt in loco per ubi

P 3 subjecti,

subjecti, tamquam subjecti naturalis informationis eorum, quale manet in motu locali.

D V B I V M VII.

Quarum formarum subjectum replicatum sit capax.

R E S O L U T I O.

C. Ico, subjectum replicatum, five per solam adductionem, five per solam reproductionem, five per reproductionem simul cum adductione, non potest simul recipere formas, quas non potest simul recipere non replicatum.

cr. Probatur, quia oppositio & repugnantia istarum formarum non est penes ordinem ad locum unum, aut plura; sed per ordinem ad idem subjectum ex entitate sua illarum simul tempore habendarum incapax: atqui, nec sola adductio, nec adductio simul & reproducio tollit illam incapacitatem subjecti, magis quam entitatem ejusdem subjecti, cui identificatur, nec addit virtualitatem ab illa entitate realiter distinctam, & quæ ante non erat; alioqui, contra suppositum, non esset reproducio aut adductio ejusdem omnino rei, ergo, &c.

cii. Confirmatur, nec reproducio, nec ubi, illas formas recipit, sed subjectum secundum se; ergo subjectum secundum se incapax illarum formarum simul habendarum, non fit capax ratione reproductionis simul & adductionis ad alium locum.

ciii. Obijcies ex P. Compt. & aliis, Phys. Disp. 35. Sect. 5^a. res in diverso loco inadæquato existens, potest naturaliter recipere denominationes oppositas; ergo à fortiori existens in duplici loco adæquato ac discontinuo; consequentia patet: probatur antecedens, quia anima in corpore existens movetur in manu, dum interim frequenter non omnino movetur in pede; in manu dextra attollitur, & deprimitur in sinistra; actus intellectus est in anima in capite, non in manu, &c. ergo, &c.

civ. Respondeo distinguendo assumptum, res in diverso loco inadæquato existens, potest naturaliter recipere denominationes oppositas præcisè, quia est in diverso loco inadæquato, nego assumptum: quia est in diverso loco inadæquato, sic ut simul æqualeat multis habentibus esse simpliciter, concedo assumptum; sicut enim anima rationalis per se præcisè habet vires ad duo loca; ita posita in duobus locis per se præcisè habet vires ad ea, quæ contingunt in duobus locis, licet in uno contingere non possint: è contra verò, quia corpus in duobus locis existens, per se præcisè non habet vires ad duo loca, ita nec posita in duobus locis habet per se præcisè vires ad ea, quæ contingunt in duobus locis, quæ in uno contingere naturaliter non possunt. Hinc

cv. Colliges 1°, quod si subjectum replicatum, de potentia absoluta in uno loco non possit aliquas formas habere, neque de eadem potentia posse illas habere in diversis locis, & si solum de potentia ordinaria non possit, & possit de absoluta, non poterit de ordinaria illas habere, & poterit de absoluta; hinc quia de potentia ordinaria non potest idem subjectum hic esse summè calidum & summè frigidum, si sit hic & Romæ replicatum, & hic aqua in ipsum agat, & ignis in ipsum Romæ, idem con-

tinget, quod contingeret, si ignis hic ab una parte, & aqua ab alia, agerent in idem subjectum hic existens, ad hoc determinata ex natura subjecti in quod agunt, quæ est eadem reproducta & adducta, ac non reproducta & non adducta.

cv. Nec dicas esse eandem etiam hodie & cras subjecti naturam, & tamen idem subjectum posse hodie calorem in summo, & cras frigus in summo recipere: disparitas enim est, quod duæ durationes non sint simul similitudine existentie: unde ratione illarum subjectum æqualeat multis habentibus esse simpliciter diversa; diversa verò loca sunt simul similitudine existentie: unde ratione illorum subjectum non potest æqualeare multis, nisi secundum quid, & quoad loca diversa: deinde quantum cognoscimus ex natura rei, alia est repugnantia subjecti in ordine ad duas durationes simul, alia in ordine ad duo loca simul; hæc enim solum est respectu potentie naturalis; illa autem etiam respectu potentie supernaturalis; unde à durationibus ad ubicationes nullum est argumentum.

cvi. Colliges 2°, corpus centum librarum, quod hic ponderaret centum libras, & Romæ etiam centum, non ponderaturum ducentas: sed sicut foret idem hic & Romæ, ita hic & Romæ ponderaret easdem centum libras: sic similiter lignum pedale in spatiis A. B. C. D. per replicationem existens, non erit per replicationem quadrupedale, licet habiturum sit extensionem localem quatuor pedum; quia in illis locis futurum est idem lignum pedale.

D V B I V M VIII.

An Corpus replicatum possit moveri, & quomodo.

R E S O L U T I O.

cviii. **D** Ico, corpus replicatum posset supernaturaliter moveri, naturaliter non posset.

cix. Probatur 1ª Pars, quia supernaturaliter corpus habere potest plura ubi, imò & ubique collocari, ergo, &c.

cx. Probatur 2ª Pars 1°, quia non exigeret moveri; nam alioqui exigeret ubi supernaturale, quod est falsum, etiam supposito, quod sit in duobus locis; nam sicut esse in duobus locis est supra exigentiam naturalem ipsius corporis replicati, ita supra suam exigentiam naturalem non exigeret in alterutro loco ubi supernaturale, adeoque nec moveri.

cx. Probatur 2^a Pars 2°, quia alioqui naturaliter poneret formam, seu alterum ubi, naturaliter incompatible in eodem subjecto cum alio, quod naturaliter repugnat. Hinc

cxii. Colliges 1°, te quantumvis debilem sine difficultate sustentaturum corpus centum librarum supra utrumque humerum tuum replicatum; quia naturaliter non gravitaret, sicut naturaliter moveri non posset; sed quid si replicaretur in una bilance Gandavi & in alia Romæ, quantum ponderaret? nihil, quia, ut dixi, nihil gravitaret naturaliter.

cxiii. Colliges 2°, hominem quantumvis fortissimum non posse naturaliter puerum in duobus locis replicatum lædere aut percutere; quia læsio dicit motum carnis ex læsione, cicatrice aut percussione, qui naturaliter esse non posset.

DISPV-